

آزادی که به خودی خود یک انقلاب بود

۸ اسفند ۱۴۰۱ ساعت ۱۵:۵۰

دزموند هارنی از کارمندان سفارت انگلیس در دوره پهلوی: این آزادی مجلس برای سخن گفتن عجب معجزه‌ای است و چه معجزه‌ای است که چنین مردان راستگویی در آن پنهان (یا خفه) شده بوده‌اند و چه معجزه‌ای است دادن اجازه حداکثر پوشش رادیو، تلویزیونی و مطبوعاتی مذاکرات مجلس اگر این کار شاه باشد، شاید بتواند نجات پیدا کند

موضوع آزادی‌های سیاسی یکی از بزرگترین مطالبات مردم از حکومت پهلوی بود. معترضان معتقد بودند که آزادی سیاسی آنان که با تلاش فراوان در حکومت مشروطه به دست آمده بود، نقض شده است. نمود این خفقان را می‌توان در آزادی نسبی سیاسی در سال ۵۷ و از زبان یک شاهد عینی خارجی مشاهده کرد:

«این آزادی مجلس برای سخن گفتن عجب معجزه‌ای است و چه معجزه‌ای است که چنین مردان راستگویی در آن پنهان (یا خفه) شده بوده‌اند و چه معجزه‌ای است دادن اجازه حداکثر پوشش رادیو، تلویزیونی و مطبوعاتی مذاکرات مجلس اگر این کار شاه باشد، شاید بتواند نجات پیدا کند. اگر به او تحمیل شده باشد، همدردی‌ام را به کل از دست داده‌ام. به خودی خود یک انقلاب است. حقیقت بیست و پنج ساله دارد بیرون می‌آید - و مردم (همه ما) مسحور شده‌اند. سنت دمکراتیک ایرانی برجا مانده و زنده و سالم است، الحمدلله. و دوباره داریم فارسی واقعی را می‌شنویم، نه آن مزخرفات فخرفروشانه و مطمئن دوره گذشته را، که زبانی آزاد، طنزآلود، طعنه آمیز، پر لطیفه و تند. نام‌های جدید و رهبران جدید هم اینک از میان سایه‌ها بیرون می‌آیند - هر چند در پس زمینه، صدای درشت مردم سرکش شنیده می‌شود - صدایی هشداردهنده. فقط امیدوارم که شاه تلویزیونش را تماشا کند. این پیگرد همگانی فساد است و نمایندگان از تریبون خطاب به نخست‌وزیر سخن می‌گویند - که یادداشت برمی‌دارد - و از طریق او خطاب به آن مرد در هم ریخته، شاه، که خودش را لعنت می‌کند که چرا گذاشت کار به اینجا بکشد.»

منبع: دزموند هارنی، روحانی و شاه، ترجمه کاوه باسمنجی و کاووس باسمنجی، تهران، انتشارات کتاب‌سرا، ۱۳۷۷، صص ۴۱-۴۲

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/49102/انقلاب-یک-خود-خود-آزادی/49102>